

Summa summarum: Vi ville fortsat få 250.000 ansøgninger, og nogle af dem ville vi så efter et stort administrativt arbejde kunne sortere fra og sige, at på grund af en bagatelgrænse kunne de altså ikke modtage nogen penge.

Men hvor blev den administrative lettelse af? Hvordan blev der mindre bureaukrati? Hvordan sikrede vi, at vi forvaltede skatteydernes penge fornuftigt på det her område? En bagatelgrænse løser ikke det problem, vi diskuterer her i dag. Det, vi har lagt op til at diskutere, er, at der må være en sammenhæng mellem de ydelser, man modtager fra det offentlige, og så de beløb, man modtager.

Jeg hørte Kristeligt Folkepartis ordfører sige, og jeg citerer: »Det var åndssvagt at sende små ansøgninger ind«. Jamen hvem i alverden forhindrer nogen i at sende små ansøgninger ind? Hele arbejdet, hele besværet kommer til at ligge i ministeriet. Og det er præcis det, man kan anvende gebyrer til, som vi udmærket ved det her i Folketingssalen. De kan bruges til at styre en adfærd på en sådan måde, at der ikke bliver nogen interesse for at indsende sådanne ansøgninger.

Derfor synes jeg, at der har været en del mærkværdige opfattelser af ordningen, og at der har været en del medløb fra mange af ordførerne: at man sandelig gerne vil gøre noget, og så har man foreslået en ordning, som i realiteten ikke ændrer noget som helst ved den situation, vi er i.

Jeg takker for de positive bemærkninger, som faldt fra Socialdemokratiet og De Radikale og fra SF og Enhedslisten. Jeg takker også for den nuancering, der var tale om fra den borgerlige ordfører, som da i det mindste havde arbejdet med forslaget på en sådan måde, at der blev åbnet op for, at vi kunne drøfte nogle af de problemer, der vitterlig er tale om på dette område, og jeg håber på et konstruktivt arbejde i udvalget, hvor vi i langt højere grad kan få forklaret nogle af de pointer, der er i dette forslag.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg er ude af stand til at forstå, hvorfor man ikke kunne lave en bestemmelse om, at ansøgninger, som var under 1.000 kr. eller noget i den retning, 5.000 kr. måske, blev samlet til en månedlig ansøgning, og så er det jo måske helt fair, at man skulle betale 200 kr. for at få den behandlet. Men det er da helt klart, at man må

lave et system, så man beskytter sig mod 250.000 ansøgninger.

Det er da, fordi systemet lægger op til noget forkert. Det kan jo ikke være anderledes. Det er jo ikke særlig morsomt for de mennesker, der sidder og laver alle de der ansøgninger. De 250.000 er sandsynligvis koncentreret på nogle relativt få virksomheder, nogle få tusinde virksomheder i hvert fald, så det vil være alt for mange, de sidder og laver.

Der er da en god motivation for at lave det om. Så jeg synes da godt, at man kan reducere administrationen, bureaukratiet, her, uden at man behøver at oprette en ny skat, og hvis det så er rigtigt, at det koster 200 kr. at ekspedere hver ansøgning, så er der noget, der tyder på, at Konkurrencestyrelsen skulle se på den monopolstilling, som man har på det område her.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg synes, at ministerens bemærkning om, at folk vil ansøge, selv om de er vel vidende om, at de ikke får beløbet, vel nok er at nedgøre erhvervsfolkene lige vel nok: at man søger om noget, man ikke kan få, fordi man ikke er over bagatelgrænsen. Jeg tror, at erhvervslivet har rigeligt med papirer, de skal udfylde. Jeg tror ikke, de begynder at udfylde papirer, hvor de på forhånd ved, de ikke kan få noget, så den ville jeg godt have en nærmere forklaring på.

Er spørgsmålet reelt ikke, at ministeren har fået at vide, at ministeren skal præstere en indkomst på 25 mio. kr., og derfor har man altså valgt at lægge gebyrer, lig med skat, på alle ansøgninger efter den velkendte salamimetode?

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransaard (FRI):

Ministeren stillede en række spørgsmål til de borgerlige ordførere. Ja, jeg vil tillade mig at svare på et af dem, selv om det er den omvendte rækkefølge.

Ministeren siger, at det hjælper ingenting at indføre en bagatelgrænse, der vil absolut blive ved at være lige så mange ansøgninger. Jeg vil tillade mig at sige, at det er en meget grov påstand, og som det er blevet sagt, en nedgørelse af erhvervslivet.

Hvis det blev tydeliggjort, at der er en bagatelgrænse, så vil jeg godt spørge ministeren om, hvilken begrundelse hun har for at kunne udtale, at erhvervslivet stadig væk vil blive ved med at søge om nogle ting, når de er vel vidende om,